

Anke Kranendonk

Lynn!

δ

Knetterhard gooide ik de bal in het doel.

‘Yes!’ riep ik en ik maakte een vuist in de lucht.

Er werd niet eens gejuicht door de meisjes uit mijn team.

Ze bleven stijf op hun plek staan.

De tegenpartij kreeg de bal. Ik onderschepte hem meteen.

‘Vrijlopen!’ riep ik tegen Natasja en Sjuul. ‘Oehoe! Niet zo suffen!’

Er was niemand aan wie ik de bal kon afspelen, terwijl Fenna dichterbij kwam en bijna tegen me op botste. Ik ontweek haar, dribbelde verder en scoorde opnieuw. De meisjes deden niks, ze stonden maar een beetje te dromen.

‘Kom op, meiden!’ riep ik. ‘Doe eens mee!’

Fenna kreeg weer de bal.

‘Dekken!’ riep ik.

‘Dekken, dekken, dekken,’ hoorde ik Natasja en Sjuul zeggen.

‘Ja, dekken. Sta daar niet zo te kwekken!’

Dan deed ik het zelf wel. Ik rende Zoë zowat omver, maar was te laat. Fenna liep recht op ons doel af en scoorde een tegendoelpunt.

‘Wat sta je daar nou?’ riep ik tegen Zoë. ‘Je moet haar dekken!’

‘Dekken, dekken, dekken,’ gonsde het door de zaal.

‘Doe niet zo kinderachtig!’

De juf floot. Woest draaide ik me om. Ik gooide mijn armen omhoog en riep: ‘Waarom fluit je nou weer?’

Het werd stil, iedereen bleef op zijn plaats staan, de juf keek me

aan en ik denk dat ik rood werd tot aan mijn enkels.

‘Zég,’ zei de juf. ‘Wie denk je wel dat je bent?’

‘Ik?’

‘Ja, jij,’ zei de juf.

‘Nou, ik... Ik ben... Ik dacht... Sorry, juf.’

Niemand bewoog.

‘Je inzet is goed, maar je bent wel erg fanatiek. Iets rustiger aan doen meisje, probeer een beetje samen te spelen. En ik, ik bepaal de regels.’

We gingen verder. De bal was voor de tegenpartij, waar Fenna hem al snel te pakken had. Eigenlijk moest ik achter haar aan rennen, maar ik voelde me net een soort lappenpop vol schaamte die niet meer deed wat zijn hersenen wilden.

Fenna scoorde natuurlijk, de bal werd naar ons gespeeld.

Natasja ving hem niet, dus deed ik het weer.

Maar de fut was eruit, ik dribbelde naar het doel en gooide zo slap dat de keepster de bal makkelijk kon vangen.

De juf floot opnieuw, het spel was afgelopen.

‘Goed gespeeld, jongens,’ zei ze, terwijl we allemaal meisjes waren. ‘En Linda, voortaan mag je wel weer iets harder lopen hoor. Als je maar niet “te” bent.’

Ik zuchtte. Hoe kon ik niet té zijn, maar toch harder lopen?

In de kleedkamer praatte niemand meer over de wedstrijd, de meisjes kletsten over slipjes en bh’s, over leggings of maillots, over de jongens uit de klas.

Ik hoorde hen wel, maar ik praatte niet echt mee. Slipjes?

Thuis trok ik gewoon een onderbroek aan, een witte met bloemetjes, of een blauwe met stippen.

Ik keek naar beneden.

Eigenlijk had ik best een raar lijf, het was een soort stok.

Andere meisjes hadden al borstjes, bij mij was er nog niks.

Marjorie had al enorm dikke dingen.

Ik moest er niet aan denken, de hele tijd met van die hobbellen voor je uit. Maar ja, misschien was dat wel gewoon.

Gewoner dan de stok die ik was en die als een gek achter een bal

aan rende, en gilde en raar danste als ze een doelpunt had gemaakt. Ik moest er maar eens mee ophouden.

Toen ik na school naar huis fietste, werd ik ineens aan mijn bagagedrager vastgehouden. Het was Fenna. Ze sprong bij me achterop, ging staan en trok zo hard aan de capuchon van mijn jas dat ik zowat stikte. Slingerend hield ik mezelf in evenwicht, en ik probeerde vaart te maken zodat ik in een rechte lijn kon rijden.

‘Joehoe!’ gilde ze keihard boven mijn hoofd. ‘Linda de pinda! Topscoorder van de Wijnrank! Linda de pindaaaaa!’ Eigenlijk schaamde ik me dood. Eigenlijk hoopte ik dat niemand het zou horen. Maar misschien toch wel.

In een lokaal op zolder hadden we handenarbeid, van een enge strenge juf. Als ze iets tegen ons zei, keek ze altijd over haar bril en trok haar wenkbrauwen omhoog.

Op haar voorhoofd zaten witte schilfers. Iedere les deed ik mijn best om er niet naar te kijken. Al in de pauze nam ik het me voor: straks niet naar de schilfers van juf kijken!

Gewoon heel hard je totempaal schuren!

De juf had een heel leuke man. Waarom trouw je, als je leuk bent, met een schilfermens? Daar kon ik de hele tijd over nadenken, terwijl ik aan het schuren was.

Voor de les kwam Kas naar me toe met een scheetzak in zijn hand.

‘Hé,’ zei hij. ‘Durf jij die op de stoel van de juf te leggen?’

Dan krijg je een zak snoep.’

Het leek me ontzettend grappig om de juf op die rubberen zak te zien vallen, waarbij de scheten onder haar billen vandaan werden geperst. Maar ze zou woedend worden!

‘Waar heb je dat snoep dan?’ vroeg ik. Hopelijk had hij niks, zodat ik ook geen ‘ja’ of ‘nee’ hoefde te zeggen.

‘In mijn kastje.’

‘Laat zien.’

‘Geloof je me niet?’

‘Nou...’ zei ik. Kas was een hippe jongen, hij droeg altijd de nieuwste spijkerbroeken en hij had nu al een prachtig winterjack aan, terwijl het nog herfst was.

Bij hem thuis waren ze heel rijk, hij werd met dikke kakbakken van auto's opgehaald en had heel vaak snoep bij zich. Maar hij kon ook ontzettend uit zijn nek kletsen.

‘Ah joh, dat durf je toch wel?’ zei hij terwijl hij me raar scheef aankeek.

‘Waarom doe je het zelf niet?’ vroeg ik en ik liep met hem naar zijn tafeltje in onze klas. Er lag inderdaad een grote zak snoep in. Hij legde de scheetzak op zijn tafel en drukte er met zijn hand op, de scheten schoten eruit.

‘Nou,’ zei hij. ‘Voor die hele zak.’

Ik moest het niet doen, maar die zak snoep zag er wel lekker uit. En ik zag het gezicht van de juf al voor me, knalrood en tachtig rimpels in haar voorhoofd. Ik moest het niet doen, ze zou ontploffen! En trouwens, ik was geen acht jaar meer.

Nee, ik deed het niet.

‘Dat valt me van je tegen,’ zei Kas.

De twee Julia's, Natas, Anneloes en Fenna kwamen bij ons staan. Een paar jongens riepen dat ik het moest doen. Ik haalde mijn neus op.

‘Doe het zelf!’ zei ik en ik liep weg.

Maar Kas kwam me achterna. ‘Joh, dat is toch lachen,’ zei hij.

‘Je krijgt die hele zak snoep, winegums en drop door elkaar.’

Hij keek er heel aardig bij, echt aardig. Misschien was hij veranderd in een goeie jongen, dat kon toch?

‘Oké,’ zei ik en ik vond mezelf ontzettend ongelooflijk enorm geweldig dapper.

Met de scheetzak achter mijn rug kwam ik het handenarbeidlokaal in en zag juf bij haar tafel staan. Mijn hart klopte als een gek.

Ik moest opschieten, anders durfde ik het niet meer.

Kas zat al op zijn plek, achter het houten draaiding.

Hij knikte me toe: doen, doen!

Bij de juf stonden een paar kinderen om haar iets te vragen of te zeggen. Ik sloot achter in de rij aan en bleef wachten.

Nu kon ik nog elk moment omdraaien en weglopen. Maar dan zou

juf de scheetzak juist zien!

Kas knikte me vrolijk toe, de andere kinderen ook, ik zag de spanning op hun gezichten. Het zou wel lachen zijn als het lukte, we zouden allemaal dubbel liggen.

Achteraf dan, na de les.

‘Wat heb je daar op je rug?’ hoorde ik de juf zeggen. De kinderen voor me waren verdwenen, de juf zat op haar stoel en keek me over haar brillenglazen aan.

Van dichtbij waren de schilfers nog enger.

‘Niks,’ zei ik.

‘Wat is er?’ vroeg juf.

‘Niks.’

Mijn hart klopte niet meer, het stond stil.

‘Waarom sta je hier dan?’

‘Omdat, eh... Laat maar, het is niet meer nodig.’

De juf trok diepe rimpels. Ik draaide me om en hield snel de scheetzak voor mijn buik.

‘Pas maar op dat hij geen rare dingen doet,’ zei juf en ik voelde zelfs mijn achterhoofd knalrood worden.

Ik liep langs Kas, die raar naar me lachte, en gaf hem de scheetzak. Maar hij pakte hem niet aan.

‘Hou maar,’ zei hij.

Ik keek achterom, de juf loerde nog steeds naar me. Snel liep ik naar de prullenbak, gooide het ding erin en ging zitten aan de houten werktafel.

‘Wat deed je nou?’ vroeg Marjorie.

‘Niks,’ zei ik en ik pakte de totempaal uit de grote doos op tafel.

Toen we na handenarbeid naar beneden gingen, liep ik naar Kas toe.

‘Geef nu maar vast het snoep,’ zei ik tegen hem.

‘Nee,’ zei hij.

‘Waarom niet?’

‘Lijkt me logisch, je hebt hem niet op haar stoel gelegd.’

Wat? Had ik mijn leven op het spel gezet en doodsangsten voor hem uitgestaan, en kreeg ik nu niet de beloning? Het liefst had ik

hem met mijn vuist zo'n klap onder zijn kin gegeven dat zijn kop van zijn lijf was gevlogen, dwars door het raam. Maar dat was iets té.

Ik ging aan mijn tafeltje zitten, net als alle andere meisjes.

Niemand zei nog iets over mijn heldendaad.

Sjeempie, wie dacht ik wel dat ik was? Een ontzettend uilskuiken!

Dat was voortaan afgelopen!

‘Zullen we afspreken?’ vroeg Juultje aan het eind van de middag bij de kapstokken.

‘Is goed,’ zei ik. ‘Bij jou?’

‘Of bij jou?’

‘Doe maar bij jou,’ zei ik.

Buiten miezerde het. Ik trok mijn capuchon over mijn hoofd, pakte mijn fiets uit de stalling en liep naar het hek van het schoolplein. Juultje en ik wilden er tegelijk doorheen gaan.

Dat ging niet.

‘Ga jij maar,’ zei ze.

‘Ga jij maar,’ zei ik.

Nee jij, nee jij, nee jij. En toen gingen we er weer tegelijk doorheen en wachtten we ook weer allebei. Na een poosje ging ik maar en kwam zij achter me aan.

Buiten het hek stond Flap Julia. Zo heette ze niet echt, maar zo noemden we haar omdat het anders zo verwarrend werd met de andere twee Julia's uit de klas.

‘Wat gaan jullie doen?’ vroeg ze.

‘Naar mijn huis,’ zei Juultje. Zij was de kleinste van de drie Julia's, dus werd zij Juultje genoemd.

‘Zal ik meegaan?’ vroeg Flap.

‘Best,’ antwoordde Juultje. ‘Toch?’ vroeg ze aan mij.

‘Ja hoor,’ zei ik. Maar ik wilde zeggen: **NEE HOOR**. Want ik wist dat Juultje dat ook liever wilde. Als we met zijn drieën waren, bungelde er altijd iemand achteraan. Dat kon je niet tegen Flap

Julia zeggen, omdat ze door haar flaporen al een minderwaardigheidscomplex had. En omdat het onbeleefd was. Ik dacht erover om te zeggen dat ik dan maar een andere keer mee zou gaan, maar dat was ook debiel.

De twee Julia's fietsten voorop, ik erachteraan.

Met mijn hoofd voorovergebogen reed ik door de sluieregen, eigenlijk in mijn eentje, maar dan met elkaar.

Toen we vlak bij Juultjes huis waren, stond daar Sjuul op de stoep. Ze zwaaide naar ons en riep, wat we gingen doen.

‘Naar mijn huis!’ riep Juultje.

‘Dan ga ik mee!’ riep Sjuul, onze derde Julia.

O nee! dacht ik. Dat kan ik niet, met zijn vieren tegelijk zijn.

Maar ik kon toch niet ineens omdraaien en hard wegfietsen?

Bij Juultjes huis stapten we af en liepen achter elkaar het nauwe gangetje tussen de huizen door.

Onze fietsen zetten we tegen de heg van de burenen.

De drie Julia's hadden gebloemde fietstassen en bloemetjes om hun stuur gewikkeld, ik had een rugzak.

Binnen gingen we aan de keukentafel zitten. Er was niemand thuis, geen broers, geen klein zusje, geen vader of moeder. Het was een koud, leeg huis. En dat was zo raar van mij: als thuis mijn moeder bij mijn vriendinnen kwam zitten en aan iedereen vroeg hoe het op school was en hoe het met hun ouders ging en met hun broers en zussen en weet ik veel wat, vond ik dat heel stom. Hier was niemand en dat was toch niet fijn. Soms voelde ik me net een gespleten haar. Of een dropmatje, dat je heel makkelijk uit elkaar kon trekken.

‘Oehoe!’ riep Sjuul ineens en ze wapperde met haar hand voor mijn gezicht. ‘Of je wat wil drinken. Sinas of perziksap?’

Wij doen sinas.’

‘Doe mij ook maar,’ antwoordde ik.

Juultje schonk drinken in en zocht in de kasten of er koekjes waren. Ik keek door het grote raam naar buiten, naar onze fietsen en de heg. Meer was er niet te zien.